

La dona, postrada al llit, sota l'efecte de la morfina, i potser agonitzant, es dirigeix als visitants del Museu Maricel i a Santiago Rusiñol, que, el 1894, la va immortalitzar en aquest moment particular de la seva vida:

“...En qualsevol cas, us agraeixo que hagueu vingut a veure'm en aquest lloc una mica estrany.... Aquest lloc públic i íntim alhora... Aquest museu...

Sempre em sento millor en un lloc públic, sabeu?

...Ni a casa, ni a una oficina, ni a un hospital...

Indeterminat...

Sí, això és tot, un lloc indeterminat...

Una mena de limbe, en definitiva...

Ni Infern, ni Paradís, ni Purgatori...

Un terreny neutral...

Un espai on la vida segueix el seu curs malgrat una mateixa...

En som part sense deixar d'estar fora...

Observem tot com des d'un núvol...

Som tots dos distants i propers, enteneu?...

I us agraeixo la vostra disponibilitat...

Pels ulls de cadascun de vosaltres, tan atents...

Per les vostres reaccions i els vostres comentaris, sempre tan humans...

De vegades tenim aquestes terribles preocupacions...

Aquesta manca de pau...

Els anglesos diuen *being restless*, sense descans...

Són persones com tu, com vosaltres, les que, amb la seva manera de mirar i posar-ho tot en perspectiva, ofereixen a persones com jo l'oportunitat de guanyar perspectiva...

Per tenir una visió general...

És molt tranquil·litzador...

Ens permet entendre allò que estem vivint, allò que ens fa riure, allò que sentim, allò que patim...

I el que experimentem és alhora extraordinari i molt ordinari, molt personal...

Bastant poc original i profundament humà, en última instància...

Ha passat un temps des que vaig sentir que ja no pertanyia...

Que aquesta dona que jo era potser vana... Potser falsa... Potser inútil...

Que ella no importava a ningú...

Que va gastar la seva existència...

Que ella va viure al costat de la seva...

Vull dir, de la vida que potser hauria viscut...

Una vida que ella no hauria pogut viure plenament, qui sap?

Una terrible ansietat pel pas del temps...

Del buit...

Del no-res...

De la mort...

Gràcies a les vostres mirades, entenc que aquesta impressió... Aquesta sensació... És la vida en mi despertant repetidament per última vegada...

Que desperta la meva atenció...

Que em diu que la dimensió del que vivim és més complexa que el que percebem a les nostres vides quotidianes...

És un regal molt bonic el que m'esteu donant...

Però encara em fa una mica de vergonya, ho admito: quina serà la vostra impressió de mi després del que us acabo de contar?...

Aquests somnis tan vívids i tan estranys alhora dels que sou part...

Aquestes projeccions...

Aquestes fantasies potser?

Poblades per persones que formen part de la meva possible vida passada, present i futura en un o altre grau...

I a qui puc veure des d'aquest quadre on em trobo...

Fins i tot us faré una pregunta que us heu de fer freqüentment:

Això és vida, això és mort? »

Sitges, 23 d'octubre de 2024